

Έβγαινε έξω από το σώμα της...(Γερόντισσα Λαμπρινή)

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η κυρία Βασιλική Τζουρμανά από το Κομμένο Άρτας μαρτυρεί:

«Άκουσα σε μια Εκκλησία της Άρτας για πρώτη φορά να συζητούν για την Λαμπρινή και τα πνευματικά της χαρίσματα και ένιωσα μεγάλη επιθυμία να την γνωρίσω. Με μια συγγένισσά μου που την ήξερε πήγαμε στο φτωχικό σπιτάκι της. Από τότε για σαράντα περίπου χρόνια μέχρι που έφυγε από την ζωή την ακολουθούσα σχεδόν πάντοτε σε προσκυνήματα, σε αγρυπνίες, σε λειτουργίες που έκανε σε Εκκλησίες και κοιμόμασταν μέσα σ' αυτές τις νύχτες.

Η θεια Λαμπρινή προσευχόταν και διάβαζε πολλές ώρες και κοιμόταν ελάχιστα.

Κάποτε ζήτησα την βοήθειά της. Ο άνδρας μου χαρτόπαιζε και παραμελούσε το σπίτι. Είχαμε φθάσει σε αδιέξοδο. «Μη φοβάσαι», μου είπε, «όλα θα τα τακτοποιήσει ο Κύριος Ιησούς Χριστός, αρκεί να δείξεις πίστη στον Κύριο».

Μου ζήτησε για σαράντα μέρες να ξυπνώ στις 3 μετά τα μεσάνυχτα και να προσεύχομαι κάνοντας και 40 μετάνοιες. Μου είχε δώσει να διαβάζω κάποιες προσευχές και μου είπε ότι και αυτή θα προσεύχεται για να μας βοηθήσει ο Κύριος.

«Πράγματι έκανα όπως μου είπε η θεια Λαμπρινή κρυφά από τον άνδρα μου και μετά τις σαράντα μέρες ξαφνικά όλα άλλαξαν.

Ο άνδρας μου δεν ξανάπαιξε χαρτιά, ασχολούνταν με τα κτήματα και την οικογένεια και τα οικονομικά μας βελτιώθηκαν.

Κάποτε με τη θεία Λαμπρινή και άλλες γυναίκες κοιμηθήκαμε σε μια Εκκλησία. Αφού τελείωσε τις προσευχές της ξάπλωσε να κοιμηθεί. Εμένα δεν με έπαιρνε ο ύπνος. Ακούω την θεία Λαμπρινή ενώ κοιμόταν έβγαζε κάτι αναστεναγμούς, σαν να δούλευε και ήταν πολύ κουρασμένη.

Αυτό κράτησε για λίγο. Σηκώθηκα και έπιασα τα χέρια της και τα πόδια της. Ήταν σαν να έπιανα έναν πεθαμένο...

Κατάλαβα ότι πάλι η θεια Λαμπρινή έφυγε πνευματικά από το σώμα της. Τις πρωινές ώρες την άκουσα πάλι σαν να αγκομαχούσε. «Τώρα θα επέστρεψε», σκέφθηκα. Μόλις ξύπνησε την ρωτάω: «Το βράδυ έφυγες; Που πήγες»; Μου έδωσε την έξης απάντηση: «Πήρα την (τάδε, μια γυναίκα πού ήταν στην παρέα μας) και την παρουσίασα στον Κύριο».

Κάποια φορά αντιμετώπισα ένα μεγάλο πρόβλημα. Έμεινα για έξι μήνες στο κρεβάτι με δυνατούς πόνους στην μέση μου. Δεν μπορούσα να κουνηθώ και πήγαινα από γιατρό σε γιατρό, αλλά η κατάσταση μου χειροτέρευε. Μια μέρα η θεια Λαμπρινή με επισκέφθηκε στο σπίτι μου.

«Μην ανησυχείς», μου είπε, «σε λίγο καιρό θα είσαι τελείως καλά». Την ίδια μέρα με πληροφόρησε κάποια γνωστή μου ότι η θεια Λαμπρινή πριν έρθει στο σπίτι μου πήγε στην Εκκλησία του χωριού μου, και γονατιστή για πολλή ώρα προσευχόταν μπροστά στην εικόνα της Κοιμήσεως της Παναγίας, που είναι αφιερωμένη η Εκκλησία. Σε λίγες μέρες με την βοήθεια κάποιου γιατρού περπατούσα κανονικά. Από τότε μέχρι σήμερα για 18 χρόνια δεν είχα την παραμικρή ενόχληση.

Και μετά την κοίμηση της σε δύσκολες στιγμές της ζωής μου την επικαλούμαι και πάντα με βοηθάει. Είχα ένα καλοκαίρι πονοκεφάλους και ζαλάδες που ίσως οφείλονταν στους καύσωνες.

Ξάπλωσα να κοιμηθώ, αφού πρώτα ζήτησα την βοήθεια της. Ήρθε στον ύπνο μου, στάθηκε από πάνω μου και με σκέπασε μ' ένα σεντόνι. Το πρωί πού σηκώθηκα ήμουν υγιέστατη».

Η κυρία Μαρία Δραγατάκη από την Άρτα αναφέρει:

«Έμαθα πολλά κοντά στη γιαγιά Λαμπρινή πηγαίνοντας μαζί της στις αμέτρητες ολονυχτίες και στα προσκυνήματα πού οργάνωνε η ίδια. Με αποκαλούσε «παιδί

μου» και η λέξη αυτή άγγιζε πραγματικά την ψυχή μου. Είχε υπομονή και άκουγε τα προβλήματα μου και πάντα εύρισκε λύσεις.

Η ζωή της ήταν αγία και ήταν πολύ ταπεινή. Τι να πρωτοθυμηθώ; Την βοήθεια της προς την μητέρα μου; Τις προβλέψεις και την προσευχή που έκανε για τα παιδιά μου; Ή το μεγάλο καλό που έκανε σε μένα; Όταν μετά από ένα βαρύ χειρουργείο έχασα τον ύπνο μου, νιώθοντας απελπισμένη και χαμένη, πήγα μεσάνυχτα στο σπίτι της, ζητώντας βοήθεια και την βρήκα στα γόνατα να προσεύχεται λουσμένη στον ιδρώτα και γύρω της αναμμένα καντήλια και κεριά. Μου είπε: «Παιδί μου, Τι έπαθες απόψε»; Σταυρώνοντάς με από τότε ηρέμησα. Να είναι καλά εκεί που βρίσκεται η γιαγιά Λαμπρινή και να πρεσβεύει για όλους μας».

Ο Α. Γ. αναφέρει:

«Γνώριζα την γιαγιά Λαμπρινή από μικρός, γιατί ερχόταν στο σπίτι μας και έβλεπε την κατάκοιτη γιαγιά μου, αλλά την θεωρούσα μια αγράμματη γιαγιά. Άκουσα άλλους να μιλούν με ευλάβεια γι' αυτήν και όταν γύρισα από το πρώτο προσκύνημα μου στο Άγιον Όρος το 2002, πήγα να την δω και να της δώσω μια ευλογία. Μπαίνοντας στο κελλάκι της ένιωσα σαν να βρίσκομαι μπροστά σ' ένα γίγαντα. Συνειδητοποίησα τότε, χωρίς να ξέρω πώς, ότι αυτή η γυναίκα ήταν πολύ ψηλά πνευματικά, τόσο που δεν μπορούσα να την ατενίσω, αν και σωματικά ήταν μικροκαμωμένη.

Η συζήτηση μαζί της ήταν μια πνευματική πανδαισία. Τότε κυριαρχούσε το θέμα των ταυτοτήτων που με απασχολούσε έντονα. Η πρώτη κουβέντα που μου είπε, χωρίς να αναφέρω κάτι σχετικό, ήταν: «Δεν πρέπει να πάρουμε τις ταυτότητες με το χάραγμα...»

Στις επόμενες επισκέψεις μου μέχρι την κοίμησή της διαπίστωσα ότι είχε το προορατικό και διορατικό χάρισμα.

Μου ανέφερε γεγονότα άγνωστα σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, άλλοτε γεγονότα που αφορούσαν το μέλλον μου και έγιναν, και άλλα για γενικότερα θέματα. Ορισμένες δε φορές ενώ είχα στο νου μου να θέσω μια ερώτηση η μου γεννιόταν μια απορία σε συζήτηση παρουσία και άλλων ανθρώπων, αυτή σταματούσε την συζήτηση, απαντούσε στην ερώτηση που σκεφτόμουν και συνέχιζε την συζήτηση.

Τον Μάιο του 2002 πού την είδα μου είπε ότι σε λίγους μήνες θα φύγει. Αλλά όταν με είδε πως στενοχωρήθηκα πολύ, είπε: «Ε, έτσι το λέω, μήνες - χρόνια». Αλλά κοιμήθηκε πράγματι σε λίγους μήνες, τον Οκτώβριο του 2002 και πορεύθηκε η ψυχή της στον Κύριο που τόσο πόθησε από μικρή».

Την τελευταία Κυριακή που πήγε στην Εκκλησία κοινωνήσε και διάβασε την Ευχαριστία στο σπίτι της. Την Δευτέρα άπλωσε όλα τα βιβλία στο κρεβάτι της, διάβαζε από το καθένα λίγο, το σταύρωνε, το ασπαζόταν και το άφηνε στην άκρη. Τρόπον τινά τα αποχαιρετούσε, γιατί τόσα χρόνια αυτά ήταν η καλύτερη συντροφιά της. Την Τρίτη το απόγευμα κάλεσε την κόρη της να κάνουν Παράκληση. Τελειώνοντας είπε: «Σ' ευχαριστώ, Παναγία μου, πού μου έδωσες να κάνω κι αυτή την Παράκληση. Γιατί μέχρι την Πέμπτη έχω πολλές προσευχές να κάνω ακόμη».

Στην ερώτηση της κόρης της τι θα κάνει την Πέμπτη, απάντησε: «Θα πάω για εκεί πού εργάστηκα, αν εργάστηκα καλά...»

Την Τετάρτη το πρωί ζήτησε να δη τα εγγόνια της. «Αύριο θα φύγω», είπε. Το βράδυ είπε σε μια ανιψιά της: «Τώρα εγώ θα φύγω. Να πας να το πεις εσύ στην Σταθούλα, να μην της κακοφανεί. Παρακαλούσα τον Θεό να με αφήσει να ζήσω, μέχρι να ωριμάσει η Σταθούλα και να καταλάβει τι είναι η άλλη ζωή». Κάποια στιγμή ανασηκώθηκε στο κρεβάτι, άνοιξε τα χέρια της και είπε στους παρευρισκομένους: «Ελατέ τώρα, όλοι μαζί, να πάμε στα Ιεροσόλυμα».

Τους αγκάλιασε όλους, μετά σταύρωσε το στήθος της, το προσκέφαλο και ξάπλωσε. Τότε η Σταθούλα έβγαλε τους άλλους έξω και μαζί με τον σύζυγο της άναψαν κεράκι και διάβασαν τις προσευχές, όπως ακριβώς της είχε αφήσει εντολή να κάνει η μητέρα της Λαμπρινή. Όταν τελείωσαν τις προσευχές άκουσαν ένα ελαφρύ σσος και η Λαμπρινή Βέτσιου ξεψύχησε σαν πουλάκι, στις 17 'Οκτωβρίου 2002, ημέρα Πέμπτη.

Στον τάφο της περνούν και προσκυνούν πολλοί άνθρωποι. Προσεύχονται και αντλούν δύναμη. Κάποια που όσο ζούσε η Λαμπρινή την συμβουλευόταν, ήταν πολύ στενοχωρημένη, γιατί ο σύζυγός της θα έκανε σοβαρή εγχείρηση καρδιάς. Αφού προσκύνησαν τον τάφο της και προσευχήθηκαν, είδε στον ύπνο της την γιαγιά Λαμπρινή που της είπε:

«Μην στενοχωριέσαι. Ο άνδρας σου θα γίνει καλά. Μόνο πριν πας στο νοσοκομείο, θα φτιάξεις πρόσφορο και θα το πας στην Εκκλησία. Πράγματι έκανε το πρόσφορο και όλα πήγαν καλά.

Αυτή ήταν η Λαμπρινή Βέτσιου. Ασκήτρια με μεγάλες νηστείες, με καθημερινές αγρυπνίες, με συνεχή μελέτη και προσευχή. Αγαπούσε τον Χριστό, μιλούσε συνέχεια γι' Αυτόν και όλα τα κύτταρα του σώματος της ανέδιναν Χριστό. Βοηθούσε τους ανθρώπους με την χάρη πού είχε. Είδε απ' αυτή την ζωή τον Παράδεισο και την Κόλαση. Ενώ προσευχόταν ερχόταν ενίοτε ο Χριστός, η Παναγία και άλλοι Άγιοι και συνομιλούσαν.

Ήξερε τα μελλούμενα και έλεγε ότι μας περιμένουν πολύ δύσκολα χρόνια. Λυπόταν τα μικρά παιδιά και έλεγε: «Αν ήξεραν τι θα περάσουν»!. Αλλά αμέσως συμπλήρωνε:

«Έχει ο Θεός.Θα οικονομήσει για τους Χριστιανούς».

Περισσότερα, έλεγε, δεν την άφηνε ο Χριστός να ειπεί ...

Αιωνία άς είναι η μνήμη της...

+ + + + + + + +

Από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», η 19η διήγηση.

Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριο «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca